

af 27. Oktober 1917 og efter det Lovforslag, som vi nu behandler, for saa vidt det bliver til Lov, saa vil der ogsaa derved komme mærkelige Forhold frem, som tyder paa, at det ikke har været Lovgivningsmagtens Mening, at Bestemmelsen i § 12 i Loven af 1914 ikke fremdeles skulde staa ved Magt for Størrelsen af de samlede Understøttelser. Det kunde nemlig let stille sig saaledes, at naar en Familieforsørgers gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste kun var 3 Kr. daglig, og hans Dagpenge f. Eks. var satte til 2 Kr. — det var jo det højeste, de kunde gaa op til efter Loven af 1914 —, vilde han efter Loven af 27. Oktober 1917 først faa et Tillæg til Dagpengene af 1 Kr. — i alt fik han saa 3 Kr. daglig — og dernæst i Huslejhjælp ogsaa ca. 1 Kr. daglig — det kan jo være lidt over eller lidt under. Han vilde saaledes i alt faa 4 Kr. daglig, og hans Understøttelse vilde saaledes overstige hans sædvanlige Arbejdsfortjeneste med ca. 33 pCt., saafremt man ikke maatte gaa ud fra, at Bestemmelsen om, at Understøttelsen ikke maa overstige de $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, ikke stod ved Magt. Eller lad mig nævne et andet Tilfælde: Gennemsnitsfortjenesten er 4 Kr. daglig, og vedkommende har i Dagpenge sikret sig 2 Kr. Han vilde derved ogsaa først komme op paa 3 Kr. i Dagpenge og dernæst Huslejhjælp, hvorved han i alt kommer op paa en Understøttelse af 4 Kr. daglig; det vil sige, at han kom op paa en Understøttelse, der var lig 100 pCt. af hans sædvanlige Fortjeneste. Derfor, da det ikke staa direkte i Loven af 27. Oktober 1917, at den paagældende Grænse er ophævet for den samlede Understøttelses Vedkommende, synes jeg, at man maa gaa ud fra, at Lovgivningen har troet, at den bestod fremdeles, naar Lovgivningsmagten ikke har fastsat andet. Ellers kunde Lovgivningsmagten ikke have fastsat en saadan Understøttelse for arbejdsløse uden nogen anden Procentbegrænsning. Det vilde jo ellers i mange Tilfælde føre til alt for urimelige Forhold, idet Loven af 27. Oktober 1917 saa ligefrem i visse Tilfælde satte Præmie paa Arbejdsledighed, og det, tror jeg, har aldrig været Lovgivningsmagtens Mening. Jeg skal dog ikke gøre noget større Nummer ud af dette. Jeg erkender, at det nærmest har teoretisk Interesse, for vi er jo faktisk efter Loven af 27. Oktober 1917 kommet adskilligt op over $\frac{2}{3}$ i adskillige Tilfælde. Men jeg synes dog, at der ogsaa i disse Betragtninger ligger et Moment, der taler for, at vi

nu bør se at faa en anden Procentsats ind i Loven. Det, jeg her udtaler, er ikke blot mit eget Lægmandsskøn, men jeg har faaet det underbygget af en Mand med juridisk Indsigt, hvis Mening fuldt ud giver mig Medhold. Jeg lægger nu ikke saa overdreven megen Vægt paa det alligevel, men mener dog, at der heri ligger nogen Begrundelse for, at man nu helst bør sætte en anden Procentsats. Men jeg skal ogsaa tilføje, at jeg erkender, at hvis Ministeren faar sit sidste Stykke af § 4 vedtaget, mener jeg, at det er slaaet fast, at de to Trediedele ikke kan fastholdes, dersom Ministeren da ikke vil skønne, at den passende Afstand imellem Understøttelsen og Arbejdsfortjenesten er netop en Trediedel, og det tror jeg ikke, han vil. Men saa er det i hvert Fald fraveget saaledes, at det overlades til Ministeren nærmere at skønne, hvad den passende Afstand skal være, og det, mener jeg, er for vagt. Jeg mener, vi bør have en mere fast Affattelse af vedkommende Bestemmelse, og jeg tror, at overordentlig meget taler for, at det Forslag, som Flertallet i Landstingsudvalget har stillet, altsaa at Skønnet skal afgives af Indenrigsministeren efter Indstilling af Arbejdsledighedsinspektøren, er saa godt, at vi ikke kan faa det bedre, og at Understøttelsen ikke maa overstige tre Fjerdedele af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste til de arbejdsløse, hvis Understøttelse overstiger Minimumsunderstøttelsen, og at for de arbejdsløses Vedkommende, hvis Understøttelse ikke overstiger Minimumsunderstøttelserne, den samlede Understøttelse dog ikke maa nedbringes mere under Arbejdsfortjenesten, end hvad der er fornødent, for at det stadig kan være af væsentlig økonomisk Interesse for vedkommende at have Arbejde fremfor at gaa ledig. Jeg skal tilføje, at det er Flertallets Tanke og Mening, at hvis disse Understøttelser ligesom Indtægterne i visse Tilfælde for dem, der er i Arbejde, ikke kan slaa til for at give dem selv og deres Familie det fornødne til Livets Ophold, skal det selvfølgelig suppleres gennem Hjælpekasserne eller paa anden Maade. Med disse Ord skal jeg indstille Flertallets Ændringsforslag til Vedtagelse.

Trier: Udvalgets Forhandlinger har jo desværre ikke ført til nogen enstemmig Indstilling, men saaledes som Indstillingen foreligger, kan der alligevel ikke være Tvivl om, hvorledes den forestaaende Afstemning vil falde ud; det vil da være Folketinget, der kommer til at tage Standpunkt overfor det